

שלושת הערוצים של האישה להתפתחות רוחנית - חלה, נידה ונר

כדי להשרות בבית את הברכה שתוביל להשראת הקדושה, ניתנו לאישה כוחות מיוחדים, ושלושה ערוצים מיוחדים באמצעותם תוכל להעלות את עצמה למדרגות רוחניות גבוהות ביותר, וכשהאישה עולה- יחד איתה מתעלה כל הבית.

כתוב לנו על האוהל של שרה אמנו- שכל זמן שהייתה חיה, היה נר דלוק- מערב שבת לערב שבת. כלומר בכל ערב שבת הייתה מדליקה נרות שבת, שהקרינו אור וברכה לכל ימות השבוע.
וברכה הייתה מצויה בעיסה-
וענן היה קשור על האוהל.
וכשמתה- הפסיקו. וכשבאה רבקה- חזרו.
כלומר, לאחר שמתה שרה, הביא בנה- יצחק את אשתו רבקה אל האוהל (הבית), ורק בזכותה, שוב דלק נר השבת מערב שבת לערב שבת, והייתה ברכה בעיסה, ושוב היה ענן השכינה קשור על האוהל.
(בראשית רבא פס' ט"ז ע"ג ר"ש)

בין המוות של שרה, לבין חתונתם של יצחק ורבקה- לא היה אור באוהל.
כלומר- לא הייתה ברכה בעיסה, ולא הייתה השראת השכינה.
יצחק לא היה יכול להביא את כל אלו בעצמו כי הוא גבר, וגבר שאין לו אישה שרוי בלא ברכה, בלא טובה, בלא שמחה- אפילו אם הוא יצחק אבינו, שבודאי לא הייתה חסרה לו קדושה מצד עצמו.

מפרש המהר"ל מפרג-
הברכה- הייתה מצויה כנגד החלה- ("לחם מן הארץ").
כלומר הייתה ברכה בכל התעסקותה של האישה בחומר, בברורים בין הטוב לרע שקיים בעולם הגשמי.
(דווקא מכיוון שלאישה ניתנה בינה יתרה- ניתן לה גם תפקיד נכבד וקשה- לתקן את עולם החומר, תיקון המקום.)
האישה- מקלפת את הקליפה מעל החומר הגשמי, בוררת בין האסור למותר, מרסקת, לשה, ומבשלת, מוציאה את הניצוצות של חיות הקדושה מתוך החומר, ולמעשה מתקנת בכך את העולם (שבנוי מדומם צומח וחי) ומעלה אותו למדרגה רוחנית יותר גבוהה.)

הברכה הייתה מצויה גם כנגד הנר הדלוק- שהוא נר השבת, נר האור הגנוז, שהוא אור מעולם הבא.

נר השבת הוא לא סתם סמל. יש לו כוח ממשי לגלות במציאות שלנו את אור עולם הבא ממש.

והברכה הייתה מצויה כנגד הענן הקשור על האוהל- הוא ענן הכבוד, שכינת הכבוד של בורא עולם, ששוכן עליו בזכות שמירת הטהרה שבאוהל.

**אם כך, יש לנו שלושה ערוצים שהופקדו בידי האשה :
הנידה (טהרת הגוף והיחסים)
חלה (כל עניין הטהרה של המזון)
ונר השבת – (אור רוחני שמאיר את העולם)**

האשה מפעילה את הערוצים האלה באמצעות מצוות מסוימות, כפי שהורו לנו משמיים, בתורה.
שורש המלה מצווה- הוא במלה "צוותא"- כלומר – חיבור.

אדם שמקיים מצווה מתחבר כשותף, כצוות לנותן המצווה.
הוא יוצר חיבור בין העולם החומרי התחתון, והעולם הרוחני העליון.

חז"ל קובעים ששלמות הבית שנוצרת בכוחן של מצוות אלו- מעניקה חיי נצח ליושביו, ובקיומן, מחזירה האשה לאחור את גזירת המיתה שגרמה חוה, אשת אדם הראשון למין האנושי.

ניתנה לה מצוות הטהרה- משום שחיה שפכה את דמו של אדם הראשון, ובשמירת דם הנידה היא מתקנת את שפיכות הדם הזו.
(פרוט בהמשך)

ניתנה לה מצוות חלה- משום שפגמה בשלמותו של אדם הראשון, שהיה "חלתו" של עולם (פרוט בהמשך)

ניתנה לה מצוות נר שבת- משום שכיבתה את אור נשמתו של אדם הראשון(פרוט בהמשך)

מאחר וכל הנשים הן ניצוצות מנשמת חוה אמנו, וכל הגברים הם ניצוצות מנשמת אדם הראשון- ניתנו מצוות אלו לאשה, כדי להחיות בהן את אור נשמתו של בעלה, ולהחזיר לו את ערך החיים הנצחיים.

דרך החיים לפי התורה היא "דרך עץ החיים"- כלומר הדרך לחזור אל שלימות האדם כפי שנברא לפני החטא.
המפתח לתיקון הזה נמצא בידי האשה.

ערוץ הטהרה

כפי שהמפתח לקלקול ולחטא עץ הדעת היה בידי האשה. תפקידה של האשה הוא להחזיר לאדם ולעולם את השלמות של המצב בגן עדן לפני החטא.
לכן מברכים על הנישואין : "שמח תשמח רעים אהובים, כשמחך יצירך בגן עדן מקדם..."

בכוחה של האשה ליצור שלמות כזאת של חיי אדם עד שתורגש בה החיות האמיתית של האדם (זכר ונקבה יחד) כפי שנבראו בצורה המושלמת, בגן עדן מקדם.

במה חטא אדם הראשון ?

כדי להבין יותר לעומק את הדברים- צריך להבין כמה קווי יסוד בעניין חטא אדם הראשון.

עפ"י המדרשים וספרי הקבלה- אדם הראשון נברא במדרגה רוחנית נעלה ביותר. מדרגתו הייתה מעל למלאכים, עד כדי כך שאפילו עקב רגלו האיר כגלגל החמה.

הוא היה מחובר לאור האינסופי של בורא עולם, ונהנה מכל השפע של גן עדן.

גופו לא היה חומרי ומגושם אלא מעודן ומאיר, בדומה לחומר הציפורניים שהוא שקוף ומשקף את האור. (זו הסיבה להתבוננות בציפורני האצבעות המשקפות את אור הנר בהבדלה, במוצאי שבת.)
הוא נברא כולו טוב, ולא היה לו כל מגע עם הרע והשקר.
נאסר עליו לאכול מעץ הדעת – כי עץ הדעת הכיל בתוכו את הידיעה של טוב ורע, ולכן הוא גם נקרא -"עץ הדעת- טוב ורע".

הנחש- היה מלאך קדוש שנברא ע"י בורא עולם ככוח שאחראי על כל הרע שבעולם. הוא לא היה הנחש שאנחנו מכירים.
היצור הזוחל שנקרא נחש בימינו, הוא רק השתלשלות נמוכה של הכוח הרוחני של אותו מלאך המוות, מלאך הטומאה שנקרא נחש.
הקב"ה ברא את הטוב ואת הרע- זה מול זה ברא אותם, בכוחות שווים, כדי שתהיה לאדם הראשון בחירה.

ניסיון הבחירה היה אמור להרחיב את הכלי הרוחני של אדם הראשון, על מנת שהאור האינסופי של הבורא יוכל להשפיע עליו אינסוף עידונים לנצח

נצחים בלי שהכלי יתמלא לגמרי, אלא יהיה גדול עד כדי כך שיוכל לקבל את האור בלי סוף.

אלא שהניסיון – היה קשה, והוא בודאי לא היה כרוך באכילת תפוח. שהרי לאדם הראשון היה מותר לאכול מכל עצי הפרי שהיו בגן.

הנחש נברא- כדי להעמיד את האדם בניסיון. הנחש הקדמוני- היה בריה רוחנית- מלאך שהופקד על כוח הרע, וניתנו לו מדרגות רוחניות משלו. הוא התקנא מאוד ברום המדרגות שאדם הראשון היה מצוי בהן, ורצה לקחת בערמה לעצמו מכוח הקדושה הזה. זו הסיבה שהוא התאמץ מאוד לפתות את האדם לעבור על הציווי, ולאכול מעץ הדעת. כי הנחש הכיר היטב את כוחו של הרע. הוא ידע שידיעת הרע הטמונה בעץ הדעת תוריד מיד את אדם הראשון ממדרגותיו הרוחניות.

ואדם הראשון- מאחר והוא היה כולו טוב, וכל רצונו היה לעשות את רצון בוראו- חשב לפי תומו, שאם יצליח לעבוד את הקב"ה, ולהיות קרוב אליו, למרות שהכניס לתוכו את כוח הרע- זה רק יראה על גודל ועצמת הקשר שלו לבורא-והדבר יחשב לו למעלה גדולה. **אלא- שטעות אחת הייתה לו- הוא לא הביא בחשבון עד כמה גדולה עצמתו של הכוח הרע שיכנס לקרבו עם אכילת עץ הדעת.** הוא לא לקח בחשבון הכוח הרע ישתלט עליו- ויפריד אותו מכוח הקדושה, והוא כבר לא יוכל לעבוד את הבורא באותה נקיות וטהרה בה היה לפני האכילה.

הנחש- לא היה יכול לפתות את אדם הראשון באופן ישיר- כי המדרגה שלו הייתה גבוהה מאוד. הוא לקח את חוה כאמצעי קשר בינו לבין אדם הראשון, והטיל בה את זוהמת הכוח הרע שלו- ובאמצעותה הפיל את האדם.

למעשה מה שהאדם הראשון התבקש היה להתאפק תשע שעות- מהרגע שנברא ביום השישי עד לכניסת השבת. אם הוא היה מחכה עד כניסת שבת, ולא אוכל מעץ הדעת- האור העצום של שבת היה מתקן כבר מאליו את הרע שבעץ הדעת- וכך היה נשלים תיקון העולם בשישה ימים של הבריאה. ואם היה קורה כך- לא היה צורך בהתגשמות הכלים הרוחניים האלה, ובירידתם לעולם הזה. אם התיקון היה נעשה, -נשמת אדם הראשון, שהכילה את כל נשמות העולם- הייתה הופכת עם כניסת השבת הראשונה לכלי נצחי לאור אינסוף.

אבל, מאחר והאדם הראשון הכניס את הרע לתוכו- הוא ירד למציאות חומרית, כי במצב הזה הוא לא היה יכול להישאר במציאות האלוקית של גן עדן.

הירידה של אדם הראשון וחוה למציאות החומרית של העולם הזה גרמה להתפזרות של כל ניצוצות הקדושה בעולם, בתוך לבושים של חומר –דומם, צומח, חי ומדבר. נשמות הנשים- הן חלקים מנשמתה של חוה, ונשמות הגברים- הם חלקים מנשמתו של אדם הראשון.

איך חוזרים לגן עדן ?

כדי לחזור בחזרה למציאות הרוחנית של גן עדן- האדם צריך להוציא את הרע מקרבו, ולברור בינו לבין הטוב, כמו שבוררים את המוץ מן התבן. וזו לא עבודה קלה, כפי שאנו רואים במציאות חיינו בעולם הזה. הדרך של הנחש להיכנס פנימה לתוכו של אדם הראשון- היה על ידי זיווגו הרוחני עם חוה, והטלת זוהמתו- שהיא אנרגיה רוחנית של טומאה- לתוכה. ואז- כאשר התחבר אדם הראשון עם חוה, נכנסה אותה אנרגיה גם בתוכו.

אותה אנרגיה של טומאה מצד הנחש- ולצידה- אנרגיה של קדושה מצד אדם הראשון נמצאת בכל אשה ואשה. (כי כל נשמות הנשים הן חלקים של נשמת חוה, וכל נשמות הגברים הם חלקים של נשמת אדם הראשון).

כיצד יכולה האשה להפטר מכוח הטומאה שהכניס בה הנחש הקדמוני, ולחזור להתכלל בכוח של קדושה בלבד ?

הביצית- בגוף האשה - בזמן הביוץ- כאשר היא מוכנה לקבל את השפע האלוקי הזורם אליה באמצעות הזרע- היא **כלי להכלת שלימות**, היא כוח של קדושה כי יש בתוכה את האפשרות להיווצרות חיים.

הזרע- מורכב מ80% - מים - כלומר כמעט ואין בו כלל חומר ממשי. הוא פלא אלוקי שתפקידו למשוך נשמות מעולם הנשמות אל העולם הזה, ולהלביש אותן בגוף חומרי.

לכן השחתת זרע לשווא נחשבת עבירה חמורה. כי זרע הוא תמיסת פלא שעוזרת לנשמה לעבור- בתור עובר- לתוך רחם האם- ומשם לעולם הזה. 20 אחוז חומר שבטיפה מקרוסקופית אחת- מספיקים כדי ליצור אדם שלם, (ולצערנו- עדיין יש אנשים שעדיין מחזיקים בדעה המגוחכת שזה "מקרי"...)

קדושה מול טומאה

אם הביוץ- נגמר ללא הפריה, והביצית לא השתתפה במשיכת נשמה לעולם החומר – היא מתפרקת, כי כבר אין לה תפקיד. במונחים קבליים- יש לנו כאן כלי- שלא קיבל אור. כלי שאין בו חיים, לכן הוא מתפרק.

הקדושה- כל עניינה- חיים, חיבור למקור החיים. הטומאה- כל עניינה שליטת כוח המוות על החיים.

עניין הטומאה- נקשר תמיד עם העדר חיים, עם מוות. המוות- הוא פרוד בין גוף לנשמה. כל פרוד ופיזור- מראה לנו על כוח של טומאה. בילוי, בלאי ובידור- שרשם בפיזור ופרוד, דבר שמוביל לטומאה לחלל, לחוסר חיות.

כשאדם מחפש ל"בדר" את עצמו (מלשון- "להתבדר ברוח")- זה לא מוביל אותו לשום תכלית. זה מפזר את האנרגיה שלו לכל עבר. זה בדיוק הפוך מבניה- כשמים לבנה על לבנה באופן מרוכז, עם יעד- ואז יוצא מזה בנין.

הקדושה- תמיד עוסקת בריכוז אל תכלית. חיבור אל מקור החיים. המכשיר החשמלי המשוכלל ביותר (מכונת כביסה, מחשב, מגהץ) אם הוא לא מחובר לכוח החשמל שמניע אותו, ומזרים לו חיים- הוא מת.

רק האדם, מתעלם פעמים רבות מהיותו אף הוא מכשיר משוכלל, ומנסה לחיות כאילו שהוא יכול לעבור את השמונים שנה שלו מבלי להתחבר לכלום. הוא מנסה באופן פרדוכסלי להיות מונע מכוח עצמו בלבד, ומתפלא שאין לו מספיק אנרגיה להזיז משהו. זה כמו שטלפון מתפלא על עצמו- איך זה שאין לו צליל חיוג ? הרי הוא לא מחובר לשקע.... אז מה יש כאן להתפלא כל כך ? ...

ככל שאדם מחובר יותר למקור החיים- יש לו יותר קדושה.

אם כך – אותה ביצית שמתפרקת ומתה, הדם שנוצר ממנה- על פי ספרי הקבלה הוא בחינת הזוהמה של הנחש שקלטה חוה בחטא עץ הדעת. זה לא סימבול. זה תיקון ממשי.

האשה היא ניצוץ מנשמת חוה אמנו, שהכילה את נשמות כל הנשים, ולאחר החטא, בשבירת הכלים- התפרק המבנה הנשמתי הזה לאינסוף ניצוצות שהם אנחנו.

לכן- אם באשה לא נוצרו חיים באותו מחזור של פוריות, (כלומר- אם לא התעברה בעובר שעובר מעולם הנשמות לעולם הזה)- היא פולטת את הכלי המת שלא מכיל חיים. כלומר פולטת את היפך החיים, את

התפרקות היסוד לחיים שהוא דם הנידה, שהוא במובן רוחני זוהמת הנחש.

האנרגיה הרוחנית השלילית הזו- לפעמים מפריעה לאשה, בכך שבימים אלו יש לה כאבים או מצב רוח ירוד, אבל הרבה יותר מכך היא עלולה להזיק לגבר אם הוא בא איתה במגע כלשהו.

אם הגבר (שהוא ניצוץ מנשמת אדם הראשון) יתחבר שוב, עם זוהמת הנחש, עם האנרגיה שגרמה לו ליפול ממדרגתו- הוא שוב יעשה קלקול במקום תיקון.

כי תיקון הנשמה של הגבר והאשה אמור להיות התעלות לאותו מצב רוחני שהיה להם בגן עדן לפני החטא, ואילו טומאת הנחש שהגבר עלול לפגוש במגעו עם אנרגיית הנידה- מחזירה אותו שוב ושוב למצב של חיבור עם כוח החושך, והטומאה שהוא ניתוק ממקור החיים.

כולם היום, מחפשים אנרגיה וחיות.

אנשים הולכים לסדנאות ומפגשים רוחניים, מנסים לתקשר עם עולמות וכוחות שמעבר למציאות הנגלית לעין, במטרה להבין את סודות הבריאה, אבל בעיקר כדי לקבל כוח לחיות בעולם הבלתי מובן שלנו. אבל, אנשים אינם מבינים שיש אנרגיה מצד הקדושה, ויש אנרגיה מהצד ההפוך לקדושה.

בורא עולם ברא אותם זה מול זה, בכוחות שווים כדי שתהיה לנו בחירה אמיתית. כדי שאנחנו, בעצמנו נחליט ונבחר- לאיזה צד אנחנו שייכים.

הקשר בין גבר ואשה, אם הוא בטהרה- הוא פתח לחיות ואנרגיה נעלה וגבוהה גם עבורם, וגם עבור נשמת הילד שנולד מהחיבור הזה.

כי נוצר כאן כלי של טהרה – כדי למשוך אור של נשמה ממקום גבוה בעולמות הרוחניים.

ירידת הנשמה לעולם הזה- זו ירידה לצורך עליה, ירידה לצורך תיקון העולם.

לכן- אשה שנטהרה לבעלה – בכוחה עכשיו לקבל וליצור חיות נעלה של צלם אלוקי.

ערוץ הטהרה, משמעותו – התגברות על כוחות המוות והאטימות – שמונע ומעכב את צמיחת החיות של הקדושה. הערוץ הזה גם מתקן את שורש המיתה שנגרמה ע"י חטא אדם הראשון.

איך מגיעים לטהרה ?

הטהרה - מתבצעת ע"י האשה בזה שהיא סופרת 7 ימים נקיים של בניין. כלומר היא בונה מחדש מערכת חיים, בונה מחדש את הביצית,

המאפשרת לחיים להיווצר, ובכך בעצם היא מתעלה מעל כוח הפרוד והמוות.

הטהרה - באה להחזיר לחומר את הכוח להחזיק חיים.
ביחזקאל ל"ו כ"ה כתוב: " וזרקתי עליכם מים, טהורים, וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם. ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם."
אם טומאה- משמעותה סילוק החיות, אז הטהרה- משמעותה הכוח לקבל ולשאת חיים חדשים.

הטהרה- פותחת שער לרוח חיים חדשה...
("לב טהור ברא לי אלוקים, ורוח נכון חדש בקרבי.. " – תהילים נ"א)
לב טהור- הכוונה שיהיה כלי מוכן ומוכשר לשאת "רוח נכון"...
הרבה אנשים רודפים אחרי התפתחות רוחנית וחוויות רוחניות, ולא מבינים ששמירה על חוקי הטהרה יכולה לתת להם הזנקה במעלות שהם מחפשים, ולעומת זאת - אם לא שומרים על החוק הרוחני הזה, הדבר עלול למשוך את שני בני הזוג למטה לעצבות, מרירות, וגם לגרום לצרות במציאות – כי זה גורם לכוח של דין, של היפך הקדושה להשתלשל מלמעלה....

המים- יש בכוחם לטהר.
המים- מייצגים שפע של חיות. הם שופעים כוח חיים. הם מחיים את האדמה, ומצמיחים אותה.
הגשם- נקרא כך כי הוא נותן תוקף קיום לאדמה. בלעדיו- היא לא יכולה להצמיח חיים.
לכן- המים הם מקור לחיים. כוח הטהרה של העולם נמצא במים.
המים שוטפים, מנקים, מזככים ומחיים.
כוח הטומאה של העולם- הוא הפוך- הוא למעשה: ניתוק ממקור החיים.
כשהמים באים מהשמיים, הם עדות לפעולת הקב"ה בעולם.
הפגישה בין מים עליונים (שבאים מלמעלה) ומים תחתונים (שעולים מהתהום) - מטהרת ומחזירה לאדם את מהותו הראשונית.
היא מנקה, ומקלפת אותו מכל הקליפות והעטיפות, מפגישה אותו עם הצלם האלוקי שלו.

מי המקווה – יש בכוחם לסלק מן האדם את האטימות שיש בטומאה, שהיא גם גשמית, וגם רוחנית וחוסמת את הכניסה לחיים האמיתיים.
האטימות שיש בעבירות- יוצרת טמטום בנפש, כי העבירה- מעבירה את שפע האנרגיה והחיות שמגיעים אלינו מלמעלה לכוחות הטומאה, שניזונים ממנה, ונצמדים לאדם שסיפק להם אנרגיה, תוך מאמץ להשרות עליו הלך רוח של עבירות, כדי שיספק להם עוד אנרגיה. את כל זה – מסוגלים מי המקווה לסלק ולטהר.

לכן- כאשר האשה מטהרת את עצמה במקווה, היא נעשית פתוחה לחיות הנעלה של הנצח המתקבלת בעת הזיווג עם בעלה.

עניין הטהרה והטומאה הוא מאוד עמוק ומורכב. הטהרה מטומאות רבות כמו (טומאת מת ועוד)- הייתה העסק המרכזי של עם ישראל מאז ומתמיד. מכל מערכת החיים היהודית שעוסקת בנושא הטהרה לא נותר לעם ישראל משמעות הלכתית של טהרה אלא רק טבילת האשה – להיטהר לבעלה.

לכן, האשה נושאת את הטהרה בישראל בעצם אישיותה, והופכת אותה לצורת חיים.

עד כאן, עסקנו בנושא הטהרה, שהוא **הערוץ הראשון** של האשה להתפתחותה האישית, ולבניית ביתה ומשפחתה.

ערוץ החלה והמזון – חיבור בין הנשמה לגוף

הערץ השני בהתפתחותה הרוחנית של האשה כעיקר הבית, נקרא – חלה – ומשמעו- כל עניין המזון שמחייה את האדם, ובו תלוי בעצם חיבור הנשמה לגוף. בתוך הפנימיות של המזון מונח כוח החיות שמחייה את הנפש. זהו לא רק כוח חומרי אלא כוח אנרגטי שמשפיע לחיוב או לשלילה על האדם. כמו שקיים מזון שעלול להזיק למערכת העיכול, כך קיים גם מזון שעלול להזיק למערכות הרוחניות של האדם. כוח החיים וההבראה שבמזון הוא לא רק פיזי. **מאכל - זה אותיות - מלאך...** המאכל הופך לחלק מאיתנו, ויכול להשפיע על חיינו באופנים חיוביים ושליליים.

העולם שעובר בצינור העיכול שלנו

האדם נברא בצורה פלאית, שמחייבת אותו להעביר דרך צינור העיכול של גופו- עולם ומלואו.

מדי יום – עוברים דרך מערכת העיכול שלנו דוממים (מינרלים ומלחים למיניהם) צומחים, ובעלי חיים- שהם למעשה מרכיבי העולם.

מדוע זה כך ?

מדוע האדם חייב להרגיש רעב כל כמה שעות, ולהתחיל להעביר שוב ושוב דרך גופו את מרכיבי עולם החי, הצומח והדומם ? ...
זוהי שאלה בסיסית, שהיהדות עונה עליה בפשטות : האדם חייב לתקן את העולם במשך חייו כאן.

עולם החומר- (כאמור, לפי תורת החסידות) מכיל ניצוצות של אלוקות שנבלעו והתפזרו בתוכו כתוצאה מירידת העולמות הרוחניים בחטא אדם וחוה, ועלינו להעלות אותם חזרה לעולם העליון.

אנחנו עושים זאת באמצעות המערכות שבגופנו. באמצעות מערכת החשיבה והדיבור, ובאמצעות מערכת העיכול. מערכת העיכול כשלעצמה- אם תתבוננו בדבר- פועלת בדיוק בצורה הזו- היא בוררת בין טוב לרע. בין מחייה למזיק. היא לוקחת את הכוח המחייה שבמזון, ומעבירה אותו אל הדם, שלוקח אותו לכל אברי הגוף, ואת הפסולת פולטת החוצה.

מה אדם עושה עם אברי הגוף שקיבלו מהמזון כוח חיים?
זו כבר בחירתו החופשית.

אם הוא יקדש ויטהר את אבריו, אז אותם חלקי מזון שנתנו חיים לאיברים אלו- יתקדש ויטהר גם כן, ויתחבר מחדש למערכת הקדושה בזכות אותו אדם.

אך אם חלילה הוא מעביר (מלשון עבירה) את כוח החיים שקיבל מן המזון – לידי כוחות הטומאה – (כלומר משתמש בכוח חיותו למעשים שמתלבשת בתוכם זוהמת הנחש הקדמוני) הוא מקלקל שוב את העולם במקום לתקנו.

אדם יכול להרים את ניצוץ החיות הרוחני הקיים במזון, ולהעלותו ממדרגת חי- למדרגת אדם. אבל עלול לקרות גם להיפך- שאותו ניצוץ יש בכוחו גם למשוך ולהוריד את האדם האוכל אותו – ממדרגה רוחנית של אדם למדרגה רוחנית של חיה.

מסופר על יוחנן כוהן גדול, בתקופת בית המקדש, שירד מקדושתו היתרה, והפך לצדוקי רק משום שאכל בשר שור שהיה טרף. אם בהמה לא נשחטה כהלכה, ולא הוצא ממנה הדם, שבתוכו זורמת הנפש הבהמית- אזי המדרגה הנמוכה של הנפש הבהמית המצויה בדם הבשר עלולה להשפיע באופן שלילי כזה על מי שאוכל את הטריפה.

להיזהר מהטומאה ולהתחבר לקדושה

איך ידע אדם כיצד עליו להתחבר למערכת הקדושה, ולהיזהר ממערכת הטומאה?

מערכת הטומאה היא מאוד מתוחכמת, ומנסה להציג את עצמה כאילו היא מערכת של קדושה. הבחירה של האדם בטוב נתקלת במכשולים רבים, על מנת שיפתח את שריריו הרוחניים...

בדיוק לצורך זה ניתנה לנו הוראה (תורה) והולכה (הלכה) שתוליך אותנו במבוך של העולם, ותעזור לנו להישמר ממה שעלול להזיק לנו. אדם בעצמו אינו יכול לדעת מה יזיק לו, כי הוא לא היה שותף בבריאת הכוחות של העולם, והוא לא מכיר אותם. הכוחות הפועלים בעולמינו מורכבים מאוד, ואנו זקוקים לעזרה מלמעלה כדי לדעת איך ללכת על החבל הדק ביניהם בלי ליפול לתהום הבלבול.

לשם כך- ניתנו לנו חוקי הכשרות, שעוזרים לנו להבין- איזה דברים יש ביכולתנו לתקן אם נבוא איתם במגע, ואיזה דברים עלולים להזיק לנו חלילה אם נבוא איתם במגע, למרות שלמראית עין הם נראים תמימים מאוד.

עניין הכשרות הוא לא עניין פיזי בכלל. אנחנו רואים את אומות העולם שאינם אוכלים כשר, והם חזקים, בריאים ומגיעים להישגים נפלאים בספורט. עניין הכשרות הוא עניין רוחני, הקשור לתפקידנו כיהודים- (תפקיד אליו התחייבו נשמותינו שלנו, במעמד הר סיני) – להרים את העולם למדרגה גבוהה יותר.

תפקידנו כיהודים- הוא לא רק לשמש אור לגויים מבחינה מוסרית וחברתית, אלא בפועל ממש- לתקן את עולם החומר אליו נפלה המציאות כולה עם חטא אדם וחווה.

מה המשמעות של "מותר" ו"אסור"?

המושגים של "מותר" ו"אסור" נוצרו כדי לעזור לנו לפעול נכון בעולם בו קשה לזהות מה באמת טוב לנו ומה רע לנו.

"מותר"- פירושו- משוחרר. (למשל : הקשר הותר, כלומר השתחרר).

”אסור” – פירושו- קשור, כבול. (למשל : ידי אסורות- כלומר, כבולות, לא חופשיות)

על פי הלכות הכשרות- מזון שהוא **”מותר”** – פרוש הדבר שיש בו ניצוצות רוחניים שהם משותררים, ויש ביכולתנו להעלות אותם במדרגה, אם נאכל אותם בברכה, בצורה הנכונה, שתשלוף את אותו ניצוץ ותעלה אותו לשרשו.

ומזון שהוא **”אסור”**- פרוש הדבר שאותם ניצוצות קדושה שמחיים את אותו מאכל קשורים וכבולים לעולמות התחתונים של הטומאה, ולא יוכלו בשום אופן לעלות לשרשם, אפילו אם לכאורה, יהודי יאכל אותם בברכה.

ולא רק זה שהם לא ניתנים להעלאה, אלא שאותם ניצוצות יכולים להשפיע לרעה על אותו אדם שאוכל אותם, כי שורש חיותם נעוץ במקור לא טהור.

האר”י הקדוש כתב בספריו- כי עיקר כוחם של המזיקים להיאחז באדם ולהזיק לו הוא דרך המאכלות האסורים.

פרוש הדבר שיש מאכלים מצד הטהרה – שניתן, וצריך לתקן אותם, ויש מאכלים מצד הטומאה שאי אפשר כלל לתקן אותם. רק באחרית הימים יוכלו גם ניצוצות אלו לחזור לשרשם, ולכן נקרא החזיר **”חזיר”** משום שגם הניצוץ שמחיה אותו בהווה, וקשור לעולם התוהו – אפילו הוא יחזור לעולם הקדושה בסוף הימים, אבל לא על ידינו, כי אין לנו כוח להרים קליפה כזו. רק על ידי גאולת העולם בכללותו.

אז איך אפשר לאכול מזון נקי מאנרגיות שליליות?

צריך לדעת לטהר מזונות. הרי הם נכנסים לדם שלנו, והופכים לחלק מאיתנו. המזון הוא הדבר החומרי היחיד שאנו מכניסים מבחוץ- פנימה- והוא משפיע עלינו באופן גשמי ורוחני כאחד. מפליא איך שרוב העולם מתייחס לצד הגשמי בלבד של המזון, ומתעלם לחלוטין מן הצד הרוחני.

ההלכה היהודית מאז ומתמיד התייחסה גם לאיזון הגופני וגם לאיזון הרוחני שיש במזון, ונתנה לנו כלים שיעזרו לנו לא לטעות ולהזיק לעצמנו. שמותיהם של הכלים האלו הם **”כשר”** ו**”טרף”**.

בידי האשה- מופקד המזון כצינור החיים של הבית, והיא זו, המצווה להכיר בקדושה שיש בחומר, מאחר והיא מצווה על מצוות הפרשת חלה.

גם כאן, כמו בעניין הטהרה- יש בכוחה של האשה להעלות את המצב הרוחני של משפחתה באמצעות טיהור המזון, או חלילה להוריד אותו. זהו ערוץ חשוב, הנתון לבחירתה החופשית.

הפרשת חלה

הפרשת חלה היא הפרשה מן החומר לצורך עניין רוחני. היא מעידה על כך שאנו מכירים בהשתתפות של כוח עליון במעשים שלנו. אם יהודי יודע לטהר את המאכלים שלו- הוא הופך את הגוף לכלי נקי עבור הנשמה, ומעניק בכך כוח עצום לנשמה לפעול את תפקידה הנכון בעולם הזה.

היהודי מצווה להפריש חלה, להפריש מעשרות, ולהפריש ביכורים. כלומר : לברר את חלק הקדושה המונח בעולם החומר, ובכך להכין מזון שיכול להחיות ולשאת את מעלתה הרוחנית הגבוהה של הנשמה. אם איש ואשה פועלים מתוך ההכרה הזו – גם הדברים הקטנים לכאורה שנעשים בבית מקבלים את ברכת השכינה. הבית כולו מתברך.

”וראשית עריסותכם חלה – תרימו תרומה להניח ברכה אל ביתך” (יחזקאל מ”ד ל’)

אנו לומדים מכל זה שהטרחת שטורחת האשה בנושא המזון של הבית- היא למעשה טרחה על תפקידה הרוחני- להשרות ברכה וסיוע אלוקי על המזון שמחייה את בני ביתה.

בערוץ הזה- שבשיאו נמצאת הפרשת החלה (הפרשה מן החומר למען הרוח) האשה מתקנת את הפגם שעשתה חוה, בכך שמיעטה את קומתו הרוחנית הנעלה של אדם הראשון, והורידה אותו למציאות חומרית.

בהפרשת החלה- היא עושה בדיוק להיפך- הפעם, היא מעלה את המציאות החומרית לטובת מציאות רוחנית, ובכך מתקנת את היכולת של המזון להעניק אנרגיה של קדושה לגוף.
וכך, מתקיימת בה הברכה הכתובה בספר שמות : ” ובירך את לחמך ואת מימך, והסירותי המחלה מקירבך... ” (שמות, כ”ג כ”ה)

הערוץ השלישי - הדלקת הנר

על חוה כתוב במשלי : ”היא כיבתה את נרו של אדם הראשון- שכתוב בו - נר ה' נשמת אדם”
כלומר : חוה כיבתה את אור נשמתו העליונה של אדם הראשון, כי במציאות של גן עדן, היה אדם הראשון מחובר לשורש האור האינסופי של

הקדוש ברוך הוא, וחווה גרמה להפרדה ביניהם, ולירידתם של שניהם לגשמיות הנמוכה של העולם הזה.

(במילים אחרות- גרמה למציאות המוות של הגוף...)
הדרך בה יכולה האשה לתקן את המשגה הזו היא להאיר את העולם מחדש באור רוחני, ובמיוחד את נשמת בעלה- היא הדלקת אור השבת.

נר השבת, לפי ספר הזוהר הקדוש- מכוון כנגד נר נשמת האדם של האיש. כלומר, הוא מושך הארה רוחנית גבוהה לנשמת האדם, ומעלה אותו במדרגה.

יש אנשים שחושבים שהדלקת נרות השבת היא מעין סימבול נחמד של מסורת משפחתית יהודית חמה, והם אפילו שומרים על המסורת הזו, אבל האמת היא שכלל לא מדובר כאן בסמל, או בטקס כלשהו, אלא באור רוחני מיוחד, **אמיתי וממשי**, שיורד לעולם עם כניסת השבת, ומשפיע על בני אדם השפעות אובייקטיביות.

שבת נקראת "מעין עולם הבא"- משום שיש ביום הזה קדושה ממשית שמיוחדת אך ורק לו, והקדושה הזו מגיעה אלינו מהעולם העליון. אין לנו אפשרות לגרום לקדושה הזו להתגלות ביום אחר- אלא רק בשבת. כל הספירות, וכל העולמות הרוחניים המרכיבים את היקום מקבלים עליית מדרגה עם כניסת השבת.
השבת היא מעין מעלית מיוחדת שמעלה את כל הנמצא אל רובד גבוה יותר- בין אם הוא מרגיש בכך, ובין אם לא.

השאלה היא- היכן יתאפשר לאור הזה להתגלות באופן ברור לעיני כל?

יש באפשרותו של אור השבת המיוחד הזה להתגלות, היכן שנותנים לו כלי להאיר.
כי האור הרוחני הוא דבר מופשט.
רוב האנשים יכולים לחוש באור כזה רק אם הוא יתגלה בתוך כלים שהם מסוגלים להכיל ולקלוט.

אם אדם מכין מקום לאור הזה, ונותן לו להיכנס לביתו ולנשמתו באופן המתאים, הוא ירגיש חזק מאוד את השינוי בין ימים רגילים לשבת. יש אנשים רבים, שכאשר מגיעה השבת הם מתחילים להרגיש עצבנות וחוסר מנוחה. זה קורה משום שאין להם את הכלי להכיל את האנרגיה והשפע החזקים שמגיעים לעולם עם השבת, והם מרגישים "הצפה" של אנרגיה, מבלי להבין למה זה קורה, ואיך צריך לנהוג בתחושות האלה. אדם כזה, גורם לאור של הקדושה שמגיע ביום השבת להפוך לחול, כי הוא מוריד אותו לריקנות, למצב של חלל רוחני. זה השורש לביטוי "מחלל שבת". במקום לגרום לחיבור העולמות אל השורש הרוחני העליון, חילול השבת גורם להיווצרות חלל, ריק בין העולמות.

מה קורה בחילול שבת?

יש בעולם 39 ענפים (אבות) של מלאכות מעשיות, שהם 39 "פלאגים" שמחברים אותנו אל עולם החומר. כל מלאכה מ-39 המלאכות האלו- גורמת לשינוי מהותי בחומר. חיתוך, גזירה, הדבקה, תפירה, ניסור הבערה, לישה וכו'- כל אלו נועדו כדי לפעול שינוי בחומר. בשבת- כל העולם החומרי אמור לעלות חזרה אל מהותו המקורית שמלפני חטא עץ הדעת. בשבת- העולם עולה למדרגה כזו שבה כביכול תפקיד החומר נגמר. כמו בשבת הראשונה לבריאת העולם- לאחר ששת ימי מעשה הבריאה, כשבורא עולם סיים לברוא את החומר, הוא ברא עולם נעלה ומעודן יותר שנקרא שבת. (מלשון - שיבה - אל המקור.) בשבת- אנחנו אמורים לטעום טעם של עולם הבא. דוגמא של מצב רוחני מעודן יותר. זוהי "דוגמית" של אחד חלקי שישים מטעם אותו טועמים בגן עדן, וגם החלק הזה מאוד תלוי בנו. האם נהיה מסוגלים לטעום אותו ? האם נצליח להכין את ההכנה הדרושה כדי לקבל בתוכינו אור מעודן שכזה ? .... לא כל אחד מסוגל לכך. מי שבא עם כלים גסים, כלים חמריים של חול, לא יכול ליהנות מהאור הזה. והוא מפסיד אור יקרות.... כדי לקבל את המתנה של השבת דרושה לנו הכנה. דרושה לנו הבנה, שאותן 39 מלאכות- מחברות את האדם אל המימד החומרי של העולם. אבל - אם הוא ימנע מהן, באופן אוטומטי הוא ייצור כלי רוחני יותר, שבאמצעותו הוא יוכל לפחות לטעום משהו מאותו אור טמיר ומיוחד של השבת. ברגע שאדם תוקע את אחד ה"פלאגים" האלה של המלאכות- שוב בתוך עולם החומר, הוא פועל בניגוד למבנה הרוחני שלפיו ברא הבורא את העולם. הבורא ברא שבת ביום השביעי - כלומר, הוא רצה להביא את העולם בזמן מסוים- להתנתקות ממימד החומר, ולעלייה במדרגה. מי שמצטרף ל"מעלית" הזו, מרגיש את זה, ויכול לטעום "מעין עולם הבא".... מי שמתעקש להתחבר שוב לחומר, מבטא בזה את התעקשות רצונו להישאר מחובר לגשמיות, ולא לעלות במדרגה הרוחנית !! אנשים המאה העשרים ואחת מחפשים חוויות רוחניות, ומכנים את הנדידה מסדנא לסדנא בשם : "חיפוש אמת"...

אבל האמת היא- שאפשר לחפש חוויות רוחניות מהודו ועד כוש, אבל אם אדם לא בודק לעומק, למה בעצם התכוון בורא עולם כשהוא אמר לשבות ביום השביעי- אז הוא סתם מחפש חוויות והנאות רוחניות לעצמו, אבל הוא ודאי לא מחפש אמת !

האור המאיר את הנשמה

הדלקת נרות השבת היא פעולה שמביאה את הארת השבת אל הבית, ואל הנפש.

במשלי כ' כ"ז כתוב : " נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן " בנר יש את כוח החיפוש. המיוחד באור הנר, שהוא חודר לחורים ולסדקים העמוקים והנסתרים ביותר. אור הנר מגיע למקומות אליהם אור השמש לא מגיע. אור השמש מאיר לעולם כולו, אבל את הבית פנימה- הוא לא ממלא, ולא יכול להאיר כראוי. מדוע ?

כי מה שקורה בארבע אמותיו של האדם זוהי בחירה שלו. רק האדם עצמו- הוא זה שמחליט מתוך איזה עומק הוא ינהל את חייו, ועד איזה גובה הוא יגיע. את הבחירה הזו אי אפשר לקחת ממנו. הנר מאיר בפנים- בתוך ארבע האמות שלנו.

מצוות הדלקת הנרות מסורה לאשה, כי יש לה כוח להאיר את נשמתו של בעלה.

כוח הנשמה שמנחה את מעשי האדם- במודע או שלא במודע- תלוי באשתו.

זו גם הסיבה שאפילו אשה לא נשואה, אפילו ילדה מגיל שלוש- מדליקה נר שבת

(לפי מנהגים מסוימים) – משום שכך היא מאירה את החצי השני של נשמתה שנמצא אצל בעלה לעתיד - אפילו אם היא עדיין לא פגשה אותו בעולם הזה.

כל זמן שגבר לא קידש אשה והקים עמה בית, אין ביכולתו להאיר את נשמתו באותו אור מיוחד.

ראינו זאת אפילו אצל יצחק אבינו, שנר השבת של שרה אמו שכבה- נשאר כבוי עד שבאה אשתו- רבקה. ואפילו יצחק אבינו, עם כוחו הרוחני העצום, לא הביא את הנר שידלוק באוהל, עד שלא התחתן עם רבקה....

כל עוד אדם לא בנה בית עם אשתו- הוא רק חלק מכלל בני האדם ההולכים לפי האור הכללי של השמש, בו שווים כולם.

מרגע שאיש ואשה בונים בית, והבית מתנהל לאור הנר- מתחילה להבנות מערכת חיים התואמת את נפשו הפרטית של האדם, ועוזרת לו לתקן את תיקונו האישי.

אמר רבי אלכסנדר : " כל אדם שמתה אשתו בימיו, עולמו חשך בעדו "

חז"ל אומרים : ביתו של אדם זו אשתו. היא מגלה את נשמתו ומאירה את חייו באור פנימי.

האור השורר בעולם הגדול והכללי, הוא כחושך עבור האדם היחיד, כי הוא אינו מאפשר לו את ההליכה המיוחדת שלו, ואת התיקון המיוחד של נשמתו.

אור הנר הוא לא בריה שנבראה בעולם כהארה טבעית וכללית. הדלקת הנר- נמסרה דווקא לאשה, כלומר ניתנו לה הכוח והחכמה - למצוא את ההארה המיוחדת בה מאירה נפשו הפרטית של בעלה, ולתת לה קיום המשך התפתחות ותיקון – עד לשלמות שהייתה בגן עדן מקדם...

לסיכום-

שלושה ערוצים, שלושה תפקידים קריטיים ניתנו לאשה :

- את תפקיד נשיאת החיים החדשים - (של העובר, העובר מעולם הנשמות לעולם הזה)- תוך כדי הטהרות מטומאת הנחש הקדמוני- שהוא עניין של התעלות מעל טבע החומר.
- את תפקיד טיהור המזון, והכשרתו להעניק אנרגיה של קדושה לגוף על מנת שהאדם יוכל לתקן את עצמו ואת העולם הגשמי... (דומם, צומח וחי).
- את תפקיד ההארה הפנימית עד לחורים ולסדקים - באור המיוחד של השבת- שהוא אור מעולם הבא...

אנו רואים שבשלושת הערוצים האלה מובילה האשה, והיא בעצם זו שמניעה את תיקון העולם, ולכן היא נמשלה ל"כתר" : " אשת חיל עטרת בעלה " (משלי י"ב)
הכתר העומד בראשו של המלך מחייב בכבוד המלכות, והאשה היא "עטרת" חיי האדם.